

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa L.K.
przeciwko B.O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z takim ukształtowaniem przesłanek dopuszczalności skargi kasacyjnej, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia tychże przesłanek, które, w sposób nie budzący wątpliwości, mają charakter publicznoprawny i tylko one

mogą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania; na tych bowiem jedynie przesłankach Sąd Najwyższy na etapie tzw. przedsądu może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., tj. występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i zaprezentowaniu argumentacji jurejdyycznej wskazującej na istnienie tego zagadnienia, przy czym chodzi tu o zagadnienie nowe, dotychczas nie rozwiązane w orzecznictwie i takie, odpowiedź na które będzie wpływać na rozstrzygnięcia w podobnych sprawach (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Skarżący wskazał, że „zachodzi konieczność rozważenia wystąpienia zagadnienia prawnego polegającego na ustaleniu pojęcia nakładów w rozumieniu art. 207 k.c. w kontekście wzniesienia budynku na wspólnym gruncie”, co nie może być poczytane za sformułowanie zagadnienia prawnego. Ponadto, nawet przy próbie traktowania powyższego w kategoriach zagadnienia prawnego, nie można uznać, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. została spełniona skoro podgląd skarżącego o potrzebie ustalenia zakresu pojęcia nakładów „w kontekście art. 207 k.c.” w ogóle nie został poparty argumentacją prawną, skarżący nie wykazał czy zakres tego pojęcia rzeczywiście budzi w literaturze i orzecznictwie wątpliwości, a odwołał się jedynie do okoliczności faktycznych sprawy.

Brak też podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta przesłanka występuje wówczas gdy dla przeciętnego prawnika podstawy kasacyjne przytoczone w skardze, bez analizy i rozważań prawnych,

od razu, „na pierwszy rzut oka” przedstawiają się jako zasługujące na uwzględnienie. Skarżący musi zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wykazać, że kwestionowane rozstrzygnięcie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Fakt, że Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia, wskazując na przedawnienie roszczenia dochodzonego przez skarżącego, nie odniósł się wprost do art. 5 k.c., mogącego prowadzić do uznania zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwaną za nadużycie prawa, nie jest wystarczający dla uznania, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w badanej sprawie wystąpił.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. (w związku z art. 398²¹ k.p.c.), mając na uwadze trudną sytuację życiową powoda.

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi powoda nie orzeczono mając na uwadze, że pełnomocnik ten w skardze kasacyjnej domagał się przyznania mu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi tylko w sytuacji oddalenia tej skargi; takie rozstrzygnięcie w sprawie nie zapadło.